

ראוהו אחיו פרק שני תמיד

ל

עין משפט
גור מנוחה

א מ"י פ"ד מלכות
מתיקין ומשפין כל א
ב מ"י פ"ה מהל' פת
המורה הלכה י
ג מ"י פ"ד מלכות
מתיקין ומשפין כל א
ד מ"י פ"ה מהל' פת
מ"י פ"ה מהל' פת

שיטה מקובצת

ב בחבלא. ס"א בחבלא
דצבחה דשירוק. תיבת
דסירין נמתק: ג יקברי
לית הובא: א יבא. ס"א
ארבע שירוק: ד מי
שוחט ומי וזרק את ה'
נמתק: ה על תיבת
הורוצאור גרשם קן לפעלה
למורחט כי לפ"ד ראו
למחקר: ו פרי דשירוק
דיפלר ביה בארבי בורא
דע: ז יקבלה ראוהו
הזרק: ח זה אחר זה
הזרק: ט ל' נמתק:
ע הוואיל רבעבדה
התמיד היא תיבת דעם
נמתק: פ קודם שחשיטה
התמיד: קל בחמיר
התיבה על תיבת ראשונה
גרשם קן לפעלה להורות
כי לפ"ד ראו למחקר:
קל התמיד ששירוק
וירוקין יתיה תיבת לא
נמתק: רל מובח הפנימי
והמורה: קל שישקטת
היא את ר נמתק:
סו הקנה והכבר והלב:
סז שוחט את התמיד
אלא: פ אומר בראי
ברק בלשון: קל ברק
מורטה לאתו שעת תיבת
התמיד ליש נמתק:
קע פ"י רש"י מ"כ:
ל הגג א"ת תיבת
אומר נמתק: כלל זה
אמר כבר היה יום
ועוד: נכ יבומא
דאיתקין: נג איתק
ראבר דלא תיבת ראוהו
סכר ליש: סד והביאו
לי טלה מלשבת
ל' והולך לו
כתיב: סו הולכת אחורו
תיבת עמר ליש:

פ"י הרא"ש

גרשה: ושייפי אה
בחיבא דצבחה
במשפט מנהל העשי
מנהל דקל נחוק לא
התאנה עד שירוק כל
קליפה מעלה: זכר
ש"יה בורא. ממון זה
לא יוכל לאת הזרע
שנאמנה האילן והוא לב
האילן שממנו תולא
הפרי. ואזי דגרס מלכות
דנחלה לומר יסוף ומשם
התאנה מנהל של שרץ
ששמו כל ומתק זה ימות
הזרע ויחול מעצמו עד
פרי: ויבא דמסיב
ארבע שירוק. לומר
אלל שם התיב נמתק
למלכות יע אחר כי
האילן נמתק: פ"י.
ענין אחר לא יאמנו:
ותלת סופין. ג' נגפיש
מתן הס"ג כ"ד גוליס אילן
גכ מחוק אוחס כי
ממתק כתיב ויחול העשר:
קורה עבדי פירי א'
עבדי. דמתק אילת
עשה פרי עשו הקורות
עבד וגוליס כי כל ייקק
האילן נמתק: פ"י.
ענין חותה נמתק:
שתתא הרוח מנשבת
בה. ותמהר להליק.
ולמחר משם רוח
מורטה קשה וזקן. וכן
כל שני המורה מטיקין
זה כנגד זה ומנהל נמן
הרוח: איתא. ע"ס
דק"ס: מקובצת עבדי.
להלכה איתא בין הגורן
וגם נמתק:

והמורה ובהעלאת אברים לכנס הא אמר' ביוםא נסוף פרק ג' (דף טו:). אמר רבי יוחנן זר שקידר את המערכה חייב מיתה הוואיל ועבדה תמה היתה מתקין לה רצח אלא מעמה מיציע פייס ואמר' אישתמיטתיה הא דמיא מי זוכה בתרומת הדשן וזכה בסדור מערכה ובשני גזרין אלמא (ד) בני פייס דהא לא אמר כל כהן שירלה יקדר אלא אותו זוכה בתרומת הדשן יקדר ולכן אמר אלמא מוכח ממש דלא מפיסינן אלא בעבדה תמה אכל בעבדה שאינה תמה כל כהן שירלה יזכה זה גלגל פייס יש למתך דהתם פרכינן על אוחה שמועה משמיטה דלאו עשדה תמה היא ואפ"ה בני פייס ומתלינן שאני שמיטה דתחלת עשדה היא ומשונה לפייס אע"ג דלא עשדה תמה היא הילכך ה"ג י"ל דכל אלו תחלת עשדה הם דישן מונח^א והמורה תחלת עשדה היו זה נמונה חה נמערכה העלאת אברים לכנס תחלת עשדה של^ב הקטורת היא וקבלה נמי איכא לתרוצי^ג הילכך לאו עשדה של זרים היא: הראש והרגל^ד בהן אחד. ביוםא (דף טו:). מפקינן מקרא ששה כהנים העוסקים בהולכת אברים לכנס דכתיב והקריב כהן את אלת המזבחה ואמר נזר לו הולכת אברים לכנס העוקף הוא הונח המזה הוא השומן הרואה את הקרקע וזומתין מנאן ומנאן גלא ראשי נלעות והגרה הוא הנולד וזו ממובר הקנה^ה והלכ המזה והגרה ככהן רביעי לקמן ומפרשין נמקומו מפני מהו כסורים נכסד היה והתמינן חלי עשרות של כ"ג שקרע עם התמיד בכל יום שנאמר (ויקרא ו) מתעיתה נבקר ומתעיתה בערב וסמיך ליה על מתנה בשמן תעשה לכן היא קריאה פסימן: אומר דהן המבונה צאו וראו אם הגיע זמן החשיבה. שחזר להם איום דלאן שומט^ז תמיד אלא ביום: הרואה. אומר^ח גרק גרקא גלשון נזר כמו למען היות לה גרק (ימקבל טז): הרואה. אותו שעל הגג אומר כי ומתיא קן שמואל

אמר^א להן הממונה בואו והפיסו^ב מי השוחט ומי הזורק מי מדרשן מוזב הפנימי מי מדרשן את המורה מי מועלה אברים לכבש הראש והרגל של ימין ושתי הודים העוקף והרגל של שמאל החוזה והגרה ושתי דפנות הקרביים והסולת והחביתין וריון הפיסו וזה מי שזכה אמר להן (ג) צאו וראו אם הגיע זמן שחשיבה אם הגיע הרואה אומר בראי מתיא בן שמואל אומר האיר פני כל המזרח עד שהוא בחברון והוא אומר הן^ד אמר להן צאו והביאו^ה (ד) (ו) והוציאו^ו מלה מלשכת הטלאים והרי לשכת הטלאים נתונה במקצוע צפונית מערבית ארבע לשכות היו שם אחת לשכת הטלאים ואחת לשכת החותמות ואחת לשכת בית המוקד ואחת לשכת שערושין בה לחם הפנים יבנסו ללשכת הכסף וכלי זהב^ז השקו את התמיד בכוס של

אומר האיר פני כל המורה עד שהוא מגיע בחברון. פ"י^א מ"כ נמונות בשלבי שמי הלחם הוא היה ממונה על כל דלאמר בשקלים (דף י:). מתיא קן שמואל ממונה על הפייסות והיינו פייסות שמפיסין כשהאיר היום מי שחט מי זורק וכשהוא היה שואל אם הגיע זמן שמיטה היה אומר לאותן שעל הגג^ב אמרו אם האיר פני כל המורה עד שהוא נכדון והן אומרין הן ואין נראה לרבי דמה ענין פייסות לכאן הא פייס ראשון עלילה זה היה^ג כבר היה ועוד מתיא קן שמואל לא היה אומר כל העשנה דלאיר כל פני המורה עד שהוא נכדון כדמוכח ביוםא (דף טו:). דלאמר דלוחו שעל הגג אומר האיר כל פני המורה ואמר לו אידך עד שנכדון ואומר לו הן ומפרש החס לפי שטעו פעם אחת באור הלכנה הולרכו לומר כל כך וגו' לפרש המי דמתיא קן שמואל הממונה על פייס פליג את"ק^ד ואיחיו סכר דלא היה אומר אומר שעל הגג גרקא אלא מה הלשון היה אומר האיר על כל פני המורה וא"ל אידך עד שנכדון עד שנראה הלכה הנהן שכולין לראות נכדון משם זה השיעור גדול נזקקא דת"ק ורואה לדבר דמיא נכדון יומא ר"ש אומר גרק גרקא ר"ע אומר עלה גרקא נחויא קן אפקשיין אומר גרקא נכדון מתיא קן שמואל [אומר] הממונה על הפייסות אומר האיר כל פני המורה עד שהוא נכדון ר' יהודה כל נתיא אומר האיר כל פני המורה ויאלו כל העם איש איש למלאכתו והתם פרכינן אי הוי נגעה לכו א"ל אימא לשכר פועלים אלמא כולהו פליגי ואיכא למימר דהאי שיעורא נפיש מנכדון: אומר דהם צאו והביאו^ה מ"ה מלשבת מ"איים. לאחר שהפיסו ועדיין היה לילה אמר להם הממונה לאותן שזכו בעבודת תמיד בין בשמיטה בין בהעלאת אברים שכולן מתעסקין וזכנתי כדאמר מי שזכה בתמיד מושבו והולך^ו ל"ב נבתיים מתיא קן שמואל הלכותין^ז עמו: צאו והביאו^ח (י) מ"ה מלשבת הטלאים. והיינו אומר לשמיטה ונקרו אותו לאור האצקות כדמפרש והרי לשכת הטלאים הרי היא במקצוע צפונית מערבית של בית המוקד שהיא טרקלין גדול וארבע לשכות פתוחות

ושייפי יהו בהביא דצבחה. כמו דלנתא מיימין נמסכת עשדה וזה בסופה (דף ע:). נחבל העשי מזורי דקל ושייף ליה לען עד שחסיך כל קליפתו וגם אם יש זרע גרשין נמוך הנטיעות תפילו ושזב לא יצא שם פרי ובהי משירין קליפתו ושמה ע"י קן מושיל לו שלא מגדיל צו קליפה ומתוך כך לא יצא צו פרי^א דיפול^ב דשירקה ליה צארשי זרע גרשין כמו שפירשמי: וקברי יהו היבא דמסיב דה יבא שירשון. בלחוח מקוס שהים גדל ומתוך לחות המים לא ימות האילן שאם לא היה שם קטר ימות מתוך שאין צו קליפה: קורה עבדא. ומתוך שהוא אילן סרק ואין גלגל ט פרי שמכשינן כמו גדול כל כך שראוי לקורות לעשות ממנו בנין אוחן ענפים הדקין לוקמין לזרזק המנוח. ותלת סיבי מיימיה ענפי גלשון אחר בריכי: א' מחוקה דהו גפ"א. דף של גשר איתו יכול לסיבנן מרזב גודלן. גמלא גשר כלומר הרבה הס גדולים כך נראה בעיני^ג שניי זה וכמו שנתימא שניה נתי"כ בגירסת הספרים אין אדם יכול ליטב: מאי טעם. תורתה כלפי מרת: כתי שתיא הרוח מנשבת בו. הרוח שיצא דרך שער מרת: וחד אבר שישו דקוס משימין האצ"א טעם. עשיר דקוס משימין בלחוח חזת והאש קמון לו ונלנקיס העלים גדולים על ידי עלים קטנים: מקובצת עבדי. כלומר נמקומות הרבה היו נותנין עלים על ידי שירשפו עלי המערכה מכל דו ואיכא פיימיה דלמאן דלאר כד שתיא הרוח מנשבת צו לא היו מתימין האצ"א טעם:

הדרן עלך ראוהו אחיו

אמר^א להן הממונה בואו והפיסו^ב מי השוחט ומי הזורק מי מדרשן מוזב הפנימי מי מדרשן את המורה מי מועלה אברים לכבש הראש והרגל של ימין ושתי הודים העוקף והרגל של שמאל החוזה והגרה ושתי דפנות הקרביים והסולת והחביתין וריון הפיסו וזה מי שזכה אמר להן (ג) צאו וראו אם הגיע זמן שחשיבה אם הגיע הרואה אומר בראי מתיא בן שמואל אומר האיר פני כל המזרח עד שהוא בחברון והוא אומר הן^ד אמר להן צאו והביאו^ה (ד) (ו) והוציאו^ו מלה מלשכת הטלאים והרי לשכת הטלאים נתונה במקצוע צפונית מערבית ארבע לשכות היו שם אחת לשכת הטלאים ואחת לשכת החותמות ואחת לשכת שערושין בה לחם הפנים יבנסו ללשכת הכסף וכלי זהב^ז השקו את התמיד בכוס של

הדרן עלך ראוהו אחיו

אמר^א להם הממונה. לאחר שצאו ללשכת הגזית על הפייסות: בואו והפיסו מי שוחט מי זורק. כלומר צאו ופיסו מי יסחוט מי זרוק ושלושה עשר פייסות יש כאן שמיטה וזיקה וקבלה^ב אותו הזורק והא המקבל וכן מוכח ביוםא (ד' טו:). דלאמר קבל המקבל וזה לזרוק והי תתן דקבלה וזיקה היא ונאה למקבל שהיא זורק דישן מונח הפנימי דישן מנרה ד' בהעלאת אברים לכנס ששה הרי י פייסות הסולת והחביתין והיין הרי י"ג פייסות ואמרין ביוםא (טו) דלא היו מפיסין אלא בעבדה ראשונה ובהן שזכה בשמיטה י"ב אחיו הכהנים נמסכים עמו כלומר אוחן שהן אללו זה אחר זה כסדר שהיו (א) נמשכין עמו זה^ג כלאחר זה זה לדישון חה למנוחה כסדר שהיו יושבין הן נמשכין בעבדה הראשון בעבדה ראשונה כגון זריקה והביא לדישון מונח פנימי והג' למנוחה ש' כסדר שהן פסירין נמשנה ופייס אחד דלא היו מטיילין כי אם פייס אחד דכיון שזכה ראשון בשמיטה כולן היושבין אללו נמשכין אחריו כדאיתא ביוםא (טו) דישן מונח הפנימי והמנוחה מעבודת התמיד חשיבה ליה הוואיל^ד דעם עבודת תמיד היא נעשית. מי שחט ומי זורק ומי מדשן ואפי' זהו שקרד העבדה לזה היה כך כדאמר בסדר יומא בשמעתא דאפי' (דף טז.) דלאמר דישן מונח הפנימי קודם לזריקתו וכסדר הסדר הזה היה להם להפיס א"ר דמ"ה מפיסין קודם בשמיטה התמיד שקודם דישן מונח הפנימי היו לוקמין העלה אוחן הכהנים שזוכין צו ורואין ומכניסין אותו לשחוט ומנכרין אותו לאור האצקות והילכך כיון שהיו עוסקין בניולי דתמיד קודם דישן המנוחה והמנוחה היו מפיסין נמי קודם^א בשמיטה התמיד וזריקתו דמתוך שתיא עשדה היתה תמיד^ב ראשונה תביעה היתה והקדימוהו בפייס ולא מפני שאלו קודמין זה לזה בפייס דכבר פירשמי שכולן זוכין יחד דכיון שזכה השוחט י"ב אחיו הכהנים נמשכין אחריו וכל עבודת התמיד^ג שמיטה וזריקתו לא היה אלא אחר דישן מונח הפנימי והמנוחה כ"ד בתחלה מדשן מונח הפנימי ואחר כך מדשן את המנוחה ה' נרות ואח"כ שוחט את התמיד וזורק את הדם ואח"כ מניב ומתקן שמי נרות שנאמר לתקן ואחר כך מקטיף הקטרת ובקטורת היא פייס אחד לפי שמעולם לא שנה אתם בקטורת ומפרש ביוםא (דף טו.) מפני שמעשרת לפיכך היו מכריזין כהנים חדשים לקטורת צאו והפיסו וא"ת למה היה פייס דישן מונח הפנימי

הגרעינו: ושייפי ליה בחיבא דצבחה דסירקא ליה בורא וקברי ליה היבא דמסיב יבא שירשון קורה עבדא פירי על אבד ותלת ברכי מיימיהו לא מחוקה ליה גמלא. ומרשחין אוחו בחלב של עב כתי שיריבין הורעים ביה ונתעין אוחן כן בירושלים עין ערשה לא פירת ומעליה ליה ארבע שני ענפים ממנו אין אדם יכול להפוסקן ביהד בגשר: מייש. לא איתפרש לן א' אן מין הוא: מ"ט עבדי לה חוזה: כתי שתיא הרוח מנשבת בה. באותה חזת הולק^א: מקובצת עבדי. כלומר דתחנות נמי מצינן: איתקין. הגרה. היינו הקנה וכל הרואה הולב והבוב: מתיא קן שמואל. שהיה ממונה על הפייסות היה שואל לשכר האיר כל פני המורה: עד שראו בחברון. עד שאדם יכול להכיר עיר חברון שממוך לה והצופה אומר הן:

(א) יומא ד' (ב) יומא ס': סה. (ג) יומא ק. ע"ש. (ד) יומא טו. (ה) [נמתק] שמיטה וכן ביוםא (טו). (ו) [ולין] ל' בעל מטה. (ז) ל' דסריבא מיה מלה. (ח) ל' ש' עשה. (ט) ל' חלה עשדה דלמורה תמה הוא פ"י דשמיטה שקודם לקבלה מותר כתיב.

הנחות הב"ה

(ב) בני וקברי ליה היבא דמסיב ליה יבא שירשון: (ג) שם נמתקת אמר לן המנוחה ללו ורלו. י"ג עין בפרשת ר"ע מנוטתה על פרק זה: (א) ספרש דיה טלו והפיסו ומי כסדר שהיו יושבין נמשכין עמו ומי ואפי' עשיר דקוס הפייס הכי הוה סדר המנוחה לא היה כך כדאמר בסדר יומא ומי שזוכין לו ומכשינן אוחו לשחוט ורואין ומתקין לו קוס מפיסין נמי קודם בשמיטה התמיד ומי עשדת התמיד אבל שמיטתן: (ד) בתיא אלמא לא נעו פייסו דהא ומי מוכח ממש דלא מפיסין מפיסיה בביבא שאינה תמה אלא בעבדה שאינה תמה כל כהן שירלה חס וכו' איכא לתרוצי דעבדה של זרים היא:

רבינו גרשום

הגרעינו: ושייפי ליה בחיבא דצבחה דסירקא ליה בורא וקברי ליה היבא דמסיב יבא שירשון קורה עבדא פירי על אבד ותלת ברכי מיימיהו לא מחוקה ליה גמלא. ומרשחין אוחו בחלב של עב כתי שיריבין הורעים ביה ונתעין אוחן כן בירושלים עין ערשה לא פירת ומעליה ליה ארבע שני ענפים ממנו אין אדם יכול להפוסקן ביהד בגשר: מייש. לא איתפרש לן א' אן מין הוא: מ"ט עבדי לה חוזה: כתי שתיא הרוח מנשבת בה. באותה חזת הולק^א: מקובצת עבדי. כלומר דתחנות נמי מצינן: איתקין. הגרה. היינו הקנה וכל הרואה הולב והבוב: מתיא קן שמואל. שהיה ממונה על הפייסות היה שואל לשכר האיר כל פני המורה: עד שראו בחברון. עד שאדם יכול להכיר עיר חברון שממוך לה והצופה אומר הן: